

ОДЛУКА ЖИРИЈА О ДОДЕЛИ НАГРАДЕ СРПСКОГ СОЦИОЛОШКОГ ДРУШТВА „РАДОМИР ЛУКИЋ“ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО

На редовној скупштини Српског социолошког друштва, одржаној 23. марта 2013. године, установљена је награда „Радомир Лукић“ за животно дело у циљу афирмације научних и друштвених достигнућа социолога у Србији и унапређивања статуса социологије у јавности. Усвојен је *Правилник* којим су прецизирани ближи критеријуми за доделу награде и именован *жири* за одлучивање о приспелим предлозима.

Почетком децембра месеца 2013. године Председништво ССД упутило је позив огранцима и секцијама ССД, те одељењима/одсецима/департманима за социологију, институтима и центрима за социологију и осталим колективним члановима ССД, за подношење предлога за доделу новоустановљене награде.

Изабрани Жири за доделу награде „Радомир Лукић“ за животно дело – у саставу: Милован Митровић, редовни професор Правног факултета у Београду, у пензији, Драган Коковић, редовни професор Филозофског факултета у Новом Саду, Смиљка Томановић, редовна професорка Филозофског факултета у Београду, Јован Базић, редовни професор Учитељског факултета у Призрену са привременим седиштем у Лепосавићу и Драгана Стјепановић Захаријевски, редовна професорка Филозофског факултета у Нишу – разматрао је, на расписани конкурс и у назначеном року, једини приспели предлог који је упутило Одељење за социологију Филозофског факултета у Београду: предлог да се награда додели др Загорки Голубовић, редовној професорки Филозофског факултета у Београду, у пензији.

У образложењу Одељења за социологију Филозофског факултета у Београду наводи се да је др Голубовић један од првих професора ангажованих на Катедри за филозофију Филозофског факултета у Београду 1957, а затим и на Катедри за социологију, основаној 1959. године. Својим ангажманом дала је немерљив допринос конституисању академских студија социологије и антропологије у Србији. Заслужна је за постизање великог угледа и значаја ових дисциплина на међународном плану. Користећи искуства која је стекла као стипендиста Британског савета 1957. и 1958. године, као студент истраживач на Универзитету у Нотингему у Енглеској, професорка Загорка Голубовић је увела више наставних предмета који ће постати део основног курикулума социологије до данашњег дана (социологија породице, социокултурна антропологија). Она је била суоснивачица постдипломске Катедре за интердисциплинарну антропологију, што је у оно време представљало јединствену иницијативу за увођење интердисциплинарног концепта студија, који је постао стандард постдипломских студија на великом броју универзитета у Србији.

Професорка Загорка Голубовић својим је укупним прегалаштвом обележила развој наше социологије у другој половини XX века и као професионална и доследна интелектуалка дала огроман допринос угледу и значају социологије у међународној академској заједници, али и широј културној и политичкој јавности, великим опусом објављених радова, изузетно плодним научно-наставним радом, учествовањем у оснивању и раду читавог низа струковних удружења, као и промовисањем и заговарањем идеје развијеног цивилног друштва.

Ушавши у круг међународно признатих социолога, након искључења са Универзитета у Београду 1975. године, Загорка Голубовић гостује по позиву на више универзитета у иностранству – у Шведској, Великој Британији и САД. У том периоду рад професорке Голубовић, уз радове осталих чланова Праксис групе, навођени су у међународној академској заједници као најзначајнији допринос друштвеној мисли тог времена уопште, а нарочито у оквиру Источне Европе.

Монографије *Човек и његов свет у антрополошкој перспективи* (1973), *Антрополошки портрети* (1991), *Антропологија у персоналистичком кључу* (1997) и *Ја и други: антрополошка истраживања индивидуалног и колективног идентитета* (1999) одавно су обавезно уџбеничко штиво и важан допринос теоријским расправама о проблемима савремене антропологије, а монографије *Стаљинизам и социјализам* (1982), *Крива идентитета савременог југословенског друштва* (1988), *Странпутице демократизације у*

постсоцијализму (1999), *Куда иде посттоктобарска Србија* (2006) и *Како калимо демократију: шта нисмо научили* (2011) отворена су критика друштвених промена и трансформација прво југословенског, а затим српског друштва са позиција независног, али критички ангажованог интелектуалца. Према Српском цитираном индексу радови Загорке Голубовић цитирани су у 357 струковних текстова (у области друштвених наука у 233, хуманистичких 80, у текстовима везаним за образовање и психологију укупно 73 и у области књижевности 16).

Целокупан рад и утицај професорке Голубовић, како наводе предлагачи, може се поделити у два основна, међусобно повезана правца. Један се односи на академско развијање социокултурне антропологије, кроз изградњу специфичног и оригиналног теоријског приступа, а други се односи на теоријско-критичку и политичку критику савременог српског друштва, као и на критику неолиберализма као дехуманизујућега процеса трансформације друштва карактеристичног за постсоцијалистички период. Подручје између та два усмерења чине истраживачки пројекти кроз које се преплићу проблеми и перспективе односа индивидуе, државе и друштва, сагледани у персоналистичком кључу.

Поред богате универзитетске каријере, њено ангажовање обухватало је и пионирске кораке у конституисању београдског дела Праксис групе, Корчуланске летње школе, Института за филозофију и друштвену теорију, касније, рад у Алтернативној академској образовној мрежи. Два пута била је председница Социолошког друштва Србије и једанпут председница Филозофског друштва Србије, као и чланица Управе Југословенског филозофског и социолошког удружења од његовог оснивања. И даље је чланица Филозофског друштва Србије, Српског социолошког друштва и Удружења преводилаца, као и Савета Међународног удружења за социологију. Била је уредница или чланица редакција наших најзначајнијих струковних часописа (Гледишта, Филозофија, Социологија, Praxis...).

Имајући у виду све предочено Жири Српског социолошког друштва за доделу награде „Радомир Лукић“ за животно дело, једногласном одлуком, са израженом професионалном одговорношћу, поштовањем и осећањем привилегованости, додељује ово високо признање узорној личности у области социологије, професорки Загорки Голубовић, за укупни допринос и изузетне резултате постигнуте у дугогодишњем научно-истраживачком, образовно-педагошком и јавном раду.

Жири за доделу награде „Радомир Лукић“

Милован Митровић, ред. проф. Правног факултета у Београду, у пензији

Драган Коковић, ред. проф. Филозофског факултета у Новом Саду

Смиљка Томановић, ред. проф. Филозофског факултета у Београду

Јован Базић, ред. проф. Учитељског факултета у Призрену са привременим седиштем у Лепосавићу

Драгана Стјепановић Захаријевски, ред. проф. Филозофског факултета у Нишу